

VILLO, se *Villa*, II.

VILLOANDE, m. 2. pl. — *andar*. En, som förvillar andra i deras religiösa tro.

VILLOLÄRA, f. 1. Förvillande, irrig lära.

VILLOLÄRIG, a. 2. Som drifver villoläror.

VILLOMENING, f. 2. Förvillande, irrig mening i trossaker.

VILLOSATS, m. 3. Förvillande, falsk sats.

VILLOSTIG, m. 2. Se *Villoväg*.

VILLOVÄG, m. 2. Orätt väg. Brukas mest bildligt. *Komma på v-ar. Föra på v-ar*, förvilla, förleda.

VILLRÄDIG, a. 2. Tveksam i fattande af beslut. *Vara v. hvad man skall göra. V. i valet*. — *Syn.* Tvehägsen, Tvekande, Tveksam, Oviss.

VILLRÄDIGHET, f. 3. Tvekan, ovisshet i fattande af beslut.

VILLRÄDIGT, adv. Med villrädighet.

VILLSAM, a. 2. Lätt vilseledande, lätt förvillande; af egenskap att lätt villa; der man lätt kan komma vilse. *V. väg*.

VILLSAMHET, f. 3. Villsam beskaffenhet.

VILSE, vil'se, adv. På orätt väg. *Gå, fara, rida, råka, köra v.* (Fig.) *Fara v.*, irra sig, misstaga sig, hysa falsk föreställning om något, hylla falsk lära. *Fara v. om något. Föra v.*, förleda; bibringa falsk lära. *Taga v.*, misstaga sig, taga fel.

VILSEFARA, v. n. 3. (böjes som *Fara*) Fara vilse (se *Vilse*). — *V-nde*, part. pres. (Fig.) *V. får*, en som hyllar villoläror. — *Vilsefarande*, n. 4.

VILSEFÖRA, v. a. 2. 1) Föra på orätt väg. — 2) (fig.) Förvilla, förleda, förföra. — Älv. *Föra vilse*. — *V-nde*, part. pres.

VILSEKOMMA, v. n. 3. (böjes som *Komma*) Komma på orätt väg. Säges både egentl. och fig. — *Vilsekommen*, part. pret.

VILSELEDA, v. a. 2. Se *Vilseföra*.

VILSEN, vil's'n, a. 2. neutr. — *et*. På villo kommen. *Ett v-t får. En v. vandrare*.

VIMBA, vi'mb'a, f. 1. En fisk af Cyprin-släktet. *Cyprinus Vimba*.

VIMLA, se *Hvimla*.

Anm. Ordet skrives nu allmänt *Hvimla*, fordom *Vimla* (t. *wimmeln*).

VIMMELKANTIG, se *Himmelkantig*.

VIMPEL, vi'mp'el, m. 2. pl. *vimplar*. (af *Vippa*, fläkta af och an). En lång, smal flaggdudsremsa, som hissas å stortoppen af fartyg.

VIMPELMAN, m. 3. pl. — *män*. 1) Sjö-officer, som för vimpel såsom sitt befälstecken. — 2) Örlogsfartyg, som han kommanderar.

VIMPELSTOCK, m. 2. ell. — STÅNG, f. 3. pl. — *stänger*. Stång, hvarpå vimpel hissas.

VIN, n. 3. 1) Den välsmakande och stärkande, men berusande dryck, som beredes genom jäsnig af drufsajt. *Godt, starkt, mustigt, svagt, elakt, dåligt v. Sött, surt, strävt, lättdrucket v. Hetsigt v. Ungt, gammalt v. V. och vatten. V-et fröjdar människans hjerta*. (Ordspr.) *V-et löser tungans band*, i ruset talar man ofta mer än man bör. — 2) Dryck, som liknar vin, genom jäsnig beredd af vissa sorter, såsom Körsbärsvin, Krusbärsvin, m. fl. — 3) (i sing. oböjl.) Vinträd (plur.), vinstockar. *Odla v.* — *Ss. V-ankare*. -butelj. -drickande, -drickare, -drickning, -drinkare, -flaska, -sörfalskare, -sörfalskning, -handel, -handlare, -häfvert, -kagge, -kanna, -krus, -lager, -lukt, -planta, -pres-

sare, -pressning, -prof, -profning, -rus, -smak, -sort, -änga.

VINAKTIG, a. 2. Som har smak af vin. — *Vinaktighet*, f. 3.

VINAND, vi'nänd, f. sing. (bibl.) Se *Vinbergning*.

VINAROM, vi'naröm, m. 3. Den egna lukten hos hvarje särskilt slags vin.

VINBAD, n. 3. Kroppens tvättning med varmt rödt eller rhenskt vin.

VINBERG, n. 3. Berg, höjd, der vinplanteringar äro anlagda.

VINBERGNING, f. 2. Skörd af vindruvfor.

VINBERGSSNÄCKA, f. 1. Se *Månsnäcka*.

VINBLAD, n. 3. Blad af vinrankan.

VINBLOMMA, f. 1. Blomma på vinrankan.

VINBYGD, f. 3. Trakt, der vin odlas.

VINBÄR, vi'nbär o. vi'nbär, n. 3. 1) Bär af vinbärsbusken. *Röda, hvita, svarta v.* — 2) Bär af vinrankan. — *Ss. V-sgelé, -skonserv*.

VINBÄRSBUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Bekant bärsbuske af släktet Ribes. *Röd v.*, med röda eller hvita, starkt sylriga bär. R. rubrum. *Svart v.*, med svarta, starkt lukande bär. R. nigrum.

VIND, a. 2. I. Vriden på sned. Säges om träd och bräder, i hvilka fibrerna ej gå i rak riktning, utan äro vridna eller krökta. *Blifva v.* (Bot.) *V-a* kallas blad, när bladskifvan är till hälften vriden, såsom vingen i en väderleka.

VIND, m. 2. II. Se *Vindspel*.

VIND, m. 2. III. Högsta delen af ett hus, omedelbart under taket.

Anm. Förmodas vara härleadt af följande ordet *Vind*, liksom *Loft* af *Luft*.

VIND, m. 2. IV. Luftström ifrån ett håll af horisonten till ett annat, hvilken har tillräcklig hastighet att kunna märkas genom känseln. *Nordan-, Östan-, Vestan-, Sunnanvind, Passadvind*, m. fl. *Stark, svag v. Hafva v-en emot sig. V-en är emot. Segla mot v-en. Ha god v. Med första goda v.*, så snart det blir god vind. *Få v.*, få god vind. *Vara i v-en för någon*, vara på vindsidan om honom. *Under v-en*, i lä. *Ifrån v-en*, i skydd dertför. *Ligga i, för v-en*, vara utsatt för vinden. *Ställa sig ifrån* ell. *med v-en*, med ryggen vänd emot den. *Ställa sig under* ell. *emot v-en*, vänd emot den. *Ta v-en af en*, laga så, att man kommer i lä om honom. *Komma upp i v-en*, lofva sig upp, så att man får fördel af vinden. *Hålla upp, sticka upp i v-en*, ställa seglen så, att fartyget går så nära som möjligt emot vinden. *För v. och våg*, ell. *v. för våg*, säges om ett fartyg, som drifver för vinden, utan begagnande af segel. (Fig.) *Der går allt för v. och våg* ell. *v. för våg*, der fins ingen ordning, ingen styrelse, ingen eftersyn; allt går der på Guds försyn. *Låta allt gå v. för våg*, icke bry sig om det ringaste.

VINDA, v. n. o. a. 1) Kringvrída ett vindspel. *V. tåget om bommen*, genom vindning upp-rulla tåget kringom bommen. *V. af, upp*, se *Afvinda, Uppvinda*. — 2) (sjöt.) Kringvrída ett gång- eller bräspel, och med det samma ett deromkring med några rundslag till afhåll lagdt tåg med vidfäst last. — *V. sig*, v. r. Linda sig omkring något. *Tåget v-ar sig om axeln*.

VINDA, f. 1. Örtsläktet *Convolvulus*.

VINDARE, m. 3. (fyrv.) Stång, hvaröfver raket-hylsor slås.

VINDBRYGGA, f. 1. Bro af trä, som kan uppvindas eller dragas ifrån stället, hvaröfver den tjenar till kommunikation.